

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์นี้ ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ปกครองนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
จำนวน ๔๗๖ คน

ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล ได้ทำตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

- ส่วนที่ ๑ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และความคิดเห็นในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในปกครอง
- ส่วนที่ ๒ ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
- ส่วนที่ ๓ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ปกครองผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตารางที่ ๑ จำนวนผู้ปกครองตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	บิดา		มารดา		ผู้ปกครอง		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ป.๑ - ป.๓	๗๖	๑๕.๑๓	๕๔	๑๑.๓๔	๒๑	๔.๔๑	๑๕๑	๓๐.๘๘
ม.ศ.๑ - ม.ศ. ๖	๗๖	๑๕.๑๓	๔๖	๙.๖๖	๓๔	๘.๑๔	๑๕๖	๓๑.๕๘
อนุปริญาขึ้นไป	๖๕	๑๓.๖๖	๒๖	๕.๓๓	๕๕	๑๑.๑๕	๑๔๖	๒๙.๑๓
รวม	๒๑๗	๔๓.๙๑	๑๒๖	๒๖.๐๓	๑๐๕	๒๑.๐๖	๔๔๘	๙๐.๐

จากตารางที่ ๑ ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นบิดาของนักเรียน คือเป็นจำนวนร้อยละ ๔๓.๙๑ ของผู้ปกครองทั้งหมด รองลงมาได้แก่มารดา เป็นจำนวนร้อยละ ๒๖.๐๓ และน้อยที่สุดคือ เป็นผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดามารดา ร้อยละ ๒๑.๐๖ ส่วนระดับการศึกษาของผู้ปกครองนั้น ส่วนใหญ่ มีวุฒิอนุปริญาขึ้นไป เป็นจำนวนร้อยละ ๒๙.๑๓ รองลงมาได้แก่ ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑-๖ คือ เป็นจำนวนร้อยละ ๓๑.๕๘ และน้อยที่สุดได้แก่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑ - ป.๓ มีจำนวนร้อยละ ๓๐.๘๘

ตารางที่ ๒ อายุของผู้ปกครองแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	อายุ ๒๐ - ๒๙ ปี		๓๐ - ๓๙ ปี		๔๐ - ๔๙ ปี		๕๐ ปีขึ้นไป		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ป. ๑ - ป. ๓	๑๑	๒๐.๓๑	๒๖	๑๓.๘๓	๕๖	๑๑.๓๖	๑๘	๒.๙๘	๑๑๑	๓๐.๘๘
ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖	๒๕	๕.๘๘	๒๕	๑๓.๖๖	๕๕	๑๑.๕๕	๘	๑.๘๘	๑๑๑	๓๖.๘๘
อนุปริญญาขึ้นไป	๓๘	๗.๑๘	๖๐	๓๖.๖๑	๓๑	๑๘.๖๖	๗	๑.๑๑	๑๓๖	๓๖.๑๓
รวม	๗๓	๑๕.๓๘	๑๑๑	๕๐.๑๓	๑๔๖	๓๘.๖๘	๓๐	๖.๓๐	๔๗๖	๑๐๐

จากตารางที่ ๒ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไปมีอายุระหว่าง ๔๐ - ๔๙ ปี เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๑๘.๖๖ ของผู้ปกครองทั้งหมด ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ และ ป. ๑ - ป. ๓ มีอายุระหว่าง ๓๐ - ๓๙ ปี เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ ๑๓.๖๖ และ ๑๓.๘๓ ตามลำดับ ช่วงอายุที่มากที่สุดคือ ๕๐ ปีขึ้นไป มีจำนวนผู้ปกครองที่มีอายุในช่วงนี้น้อยที่สุดทั้งสามกลุ่ม คือ ร้อยละ ๖.๓๐

ตารางที่ ๓ โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียน

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	ใช้เป็นประจำ		ใช้บ้างเป็นครั้งคราว		ไม่จำเป็นต้องใช้		ไม่ตอบ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ป. ๑ - ป. ๗	๕๖	๘.๑๖	๓๑	๒๑.๐๘	๔๔	๒๗.๓๕	๕	๓.๕๐
ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖	๑๘	๑๑.๘๖	๑๐๐	๖๓.๖๘	๓๘	๒๔.๘๘	๐	๐
อนุปริญญาขึ้นไป	๓๘	๒๕.๐๘	๑๐๖	๕๕.๓๐	๓๑	๑๘.๖๖	๑	๐.๕๘

จากตารางที่ ๓ ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๗ เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๔๔ คน หรือ ร้อยละ ๒๗.๓๕ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน รองลงมาเป็นจำนวน ๓๑ คน หรือ ร้อยละ ๒๑.๐๘ ใช้ภาษาอังกฤษบ้างเป็นครั้งคราว และเป็นจำนวนน้อยที่สุด คือ ๕๖ คน หรือ ร้อยละ ๘.๑๖ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๑๐๐ คน หรือ ร้อยละ ๖๓.๖๘ ที่ใช้ภาษาอังกฤษบ้างเป็นครั้งคราว รองลงมาเป็นจำนวน ๓๘ คน หรือ ร้อยละ ๒๔.๘๘ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และเป็นจำนวนน้อยที่สุด คือ ๑๘ คน หรือ ร้อยละ ๑๑.๘๖ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไป เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๑๐๖ คน หรือ ร้อยละ ๕๕.๓๐ ที่ใช้ภาษาอังกฤษบ้างเป็นครั้งคราว รองลงมาเป็นจำนวน ๓๑ คน หรือ ร้อยละ ๑๘.๖๖ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ และเป็นจำนวนน้อยที่สุดคือ ๓๑ คน หรือ ร้อยละ ๑๘.๖๖ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ตารางที่ ๔ ความคิดเห็นของผู้ปกครองตามระดับการศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาในปกครอง

ความคิดเห็น	ผู้ปกครอง		ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๒		อนุปริญาขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑. ความสนใจของท่านต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน						
- มากกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ	๒๗	๑๘.๒๖	๒๖	๑๖.๕๖	๒๗	๑๕.๗๐
- เท่ากับการเรียนวิชาอื่น ๆ	๕๗	๖๖.๑๐	๖๖	๓๙.๖๖	๑๓๖	๗๕.๐๗
- น้อยกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ	๑๓	๘.๕๗	๖	๓.๘๖	๗	๔.๐๗
- ไม่สนใจ	๗	๔.๘๓	๐	๐	๑	๐.๕๘
- ไม่ตอบ	๑	๐.๖๔	๐	๐	๑	๐.๕๘
๒. วิธีปฏิบัติของท่านต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน						
- ให้นักเรียนรับผิดชอบตนเอง	๖๔	๕๖.๓๑	๕๘	๓๐	๕๕	๒๘.๑๘
- ให้นักเรียนเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ	๒๓	๑๕.๕๕	๒๔	๑๘.๑๓	๑๕	๗.๖๔
- ให้ความช่วยเหลือ ดูแลการทำงานที่บ้าน	๕๗	๓๑.๕๕	๘๐	๕๐	๑๑๕	๕๖.๖๓
- อื่น ๆ	๖	๔.๐๓	๓	๑.๘๘	๑๐	๕.๕๕
- ไม่ตอบ	๕	๓.๖๕	๐	๐	๐	๐

(ต่อ) ตารางที่ ๔

ความคิดเห็น	วชิของผูปกครอง		ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		อนุปริญาขึ้นไป	
	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ
๓. เวลาในการศึกษาภาษาอังกฤษที่บ้าน ของนักเรียน						
- สม่่าเสมอ	๓๓	๒๕.๑๓	๔๒	๒๖.๕๘	๓๓	๒๓.๑๓
- เฉพาะวันหยุด	๑๕	๑๐.๒๐	๕	๒.๕๓	๕	๒.๘๕
- เฉพาะเมื่อมีการบ้าน	๓๘	๕๓.๐๖	๑๐๘	๖๘.๓๕	๑๑๕	๖๘.๓๕
- ไม่ศึกษาที่บ้านเลย	๑๖	๑๐.๘๘	๕	๒.๕๓	๒	๑.๑๖
- ไม่ตอบ	๑	๐.๖๘	๐	๐	๐	๐
๔. ภาษาที่ท่านได้พูดคุยกับนักเรียนของท่าน						
- ภาษาไทย	๑๔๕	๙๖.๐๓	๑๕๔	๙๖.๘๖	๑๓๒	๙๖.๖๓
- ภาษาจีน	๑	๐.๖๖	๒	๑.๒๖	๒	๑.๑๒
- ภาษาอังกฤษ	๔	๒.๖๕	๒	๑.๒๖	๔	๒.๒๕
- อื่น ๆ	๑	๐.๖๖	๑	๐.๖๓	๐	๐
๕. ความคาดหวังที่ท่านมีต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียน						
- ดีมาก	๒๓	๑๘.๓๓	๒๓	๑๓.๒๐	๓๐	๒๒.๓๓
- ดี	๔๘	๓๒.๖๕	๓๒	๔๕.๘๖	๘๕	๖๓.๔๒
- ปานกลาง	๖๕	๔๖.๙๔	๕๖	๓๕.๖๓	๑๓	๙.๘๕
- อย่างไม่รู้ก็ได้	๓	๒.๐๔	๒	๑.๒๓	๐	๐

(ต่อ) ตารางที่ ๔

ผู้วิจัยของผู้ปกครอง	ป.๑-ป.๓		ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		อนุปริญาขึ้นไป	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน						
๖. ความพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน						
- พอใจมาก	๖๖	๔๔.๕๐	๕๘	๓๖.๕๔	๓๘	๑๕.๓๓
- พอใจบ้าง	๕๒	๓๕.๓๓	๓๒	๒๐.๕๖	๘๒	๓๓.๖๓
- เฉย ๆ	๑๓	๑๑.๕๖	๕	๓.๑๘	๑๘	๗.๑๘
- ไม่พอใจ	๑๒	๘.๑๖	๒๒	๑๔.๐๑	๒๒	๘.๘๘
๗. วิธีที่ทันใจเพื่อทราบความก้าวหน้าในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน						
- จากสมุดรายงานผลการศึกษา	๘๕	๕๘.๘๕	๘๖	๕๖.๕๕	๓๕	๑๓.๕๓
- จากการสอบถามครู	๖	๓.๘๓	๑	๐.๕๓	๘	๓.๐๖
- จากสมุดทำงานของนักเรียน	๕๒	๓๓.๕๕	๓๘	๒๔.๕๓	๕๘	๒๒.๑๘
- อื่น ๆ	๑๒	๗.๗๘	๑๘	๑๑.๓๖	๒๑	๘.๒๓

จากตารางที่ ๔ ผู้ปกครองต่างระดับการศึกษาทั้งสามกลุ่ม ต่างสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนเท่ากับการเรียนวิชาอื่น ๆ เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือให้ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ ส่วนผู้ปกครองที่สนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ หรือไม่สนใจเลยนั้นมีเป็นจำนวนน้อยมาก

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญาขึ้นไป และ ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ ให้ความช่วยเหลือดูแลการทำงานที่บ้านเป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๑๑๘ คน หรือร้อยละ ๖๒.๖๓ และ ๘๖ คน หรือร้อยละ ๕๐ ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๓ ให้นักเรียนรับผิดชอบตนเองเป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๖๕ คน หรือ ร้อยละ ๔๖.๓๑

ผู้ปกครองต่างระดับการศึกษาทั้งสามกลุ่ม เห็นว่านักเรียนใช้เวลาศึกษาภาษาอังกฤษเฉพาะเมื่อมีการบ้านเป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาเห็นว่า นักเรียนศึกษาภาษาอังกฤษที่บ้านอย่างสม่ำเสมอ

ผู้ปกครองต่างระดับการศึกษาทั้งสามกลุ่มใช้ภาษาไทยในการพูดคุยกับนักเรียนเป็นจำนวนมากที่สุด มีผู้ปกครองเป็นจำนวนน้อยที่ใช้ภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาอีสาน พูดคุยกับนักเรียนด้วย

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไป และม.ศ. ๑-ม.ศ. ๒ เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๘๕ คน หรือร้อยละ ๖๗.๕๒ และ ๗๒ คน หรือร้อยละ ๕๕.๘๖ ตามลำดับ ที่คาดหวังในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับนี้ ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๓ เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๖๕ คน หรือร้อยละ ๔๖.๕๔ ที่คาดหวังในระดับปานกลาง ผู้ปกครองระดับอนุปริญญาขึ้นไป เป็นจำนวนรองลงมา คือ ๓๐ คน หรือร้อยละ ๒๒.๗๓ ที่คาดหวังในระดับดีมาก และผู้ปกครอง ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๒ เป็นจำนวนรองลงมา คือ ๕๖ คน หรือร้อยละ ๓๕.๖๗ ที่คาดหวังในระดับปานกลาง

ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไป เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๘๒ คน หรือร้อยละ ๕๗.๖๗ ที่พอใจในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนบ้าง และมีจำนวนรองลงมา คือ ๕๒ คน หรือร้อยละ ๓๘.๕๒ ที่ไม่พอใจในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๒ เป็นจำนวนมากที่สุด คือ ๗๒ คน หรือร้อยละ ๕๕.๘๖ ที่พอใจในผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนบ้าง และเป็นจำนวนรองลงมา คือ ๕๔ คน หรือร้อยละ ๓๖.๕๔ ที่พอใจในผลการเรียนของนักเรียนมาก

ส่วนผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓ เป็นจำนวนมากที่สุดคือ ๒๒ คน หรือร้อยละ ๔๔.๘๐
ที่พอใจในผลการเรียนของนักเรียนมาก รองลงมาคือ ๕๒ คน หรือร้อยละ ๓๕.๓๗ ที่พอใจ
ในผลการเรียนของนักเรียนบ้าง

ผู้ปกครองต่างระดับการศึกษาทั้งสามกลุ่ม เป็นจำนวนมากที่สุดที่ทราบความก้าวหน้า
ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจากสมุดรายงานผลการศึกษา รองลงมาทราบจาก
สมุดทำงานของนักเรียน และเป็นจำนวนน้อยที่สุดที่ทราบจากการสอบถามจากครู

ส่วนที่ ๒ ความคิดเห็นทั่วไปของผู้ปกครองนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับประถมศึกษา

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันในด้าน
การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ข้อที่	ผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓		ผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		ผู้ปกครอง อนุปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๑	๔.๒๖	๐.๘๘	๔.๓๓	๐.๘๘	๔.๒๐	๐.๘๒	๔.๐๕
๒	๓.๗๗	๑.๑๒	๓.๖๕	๑.๑๗	๓.๗๓	๑.๑๙	๒.๖๕
๓	๔.๔๗	๐.๙๔	๔.๕๑	๐.๘๑	๔.๐๓	๑.๑๙	๓๐.๕๒ *
๔	๔.๐๐	๑.๑๖	๓.๙๖	๑.๐๘	๓.๖๐	๑.๓๐	๑๕.๘๒ *
๕	๓.๕๕	๑.๓๑	๓.๖๘	๑.๒๘	๓.๑๕	๑.๓๕	๒๔.๒๑ *
๖	๓.๖๖	๑.๔๗	๓.๖๔	๑.๔๗	๓.๔๓	๑.๔๕	๖.๗๑
๗	๓.๔๐	๑.๓๐	๓.๐๐	๑.๑๘	๒.๕๖	๑.๐๘	๔๘.๘๐ *
๘	๓.๘๒	๑.๑๙	๓.๗๓	๑.๒๑	๓.๐๖	๑.๒๗	๓๗.๔๕ *

$$* P > .05$$

$$\chi^2_{.05} = 15.51$$

[๘]

จากตารางที่ ๕ ในข้อ ๓, ๔, ๕, ๗, ๘ ปรากฏว่าความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓, ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญาขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า บุคคลทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่างกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อ ๓ การจะเริ่มสอนภาษาอังกฤษเมื่อไรนั้น ประการแรกควรคำนึงถึงความพร้อมของโรงเรียนเป็นสำคัญ ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มต่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ข้อ ๔ ควรจัดวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นการศึกษาทั่วไป ของประชาชนทุกคนที่เข้ารับการศึกษาภาคบังคับ ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ข้อ ๕ ควรจัดวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาเลือกในระดับประถมศึกษา ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓ และอนุปริญาขึ้นไป เห็นด้วยปานกลาง แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ เห็นด้วยมาก

ข้อ ๗ การจัดการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เป็นไปอย่างใด ผลคุ้มค่า ทั้งเงินและเวลา ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อ ๘ การจัดการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาช่วยให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่และแบบแผนประเพณีของเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นส่วนส่งเสริมความเข้าใจในการใช้ภาษา ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓ และ ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ เห็นด้วยมาก แต่ผู้ปกครองที่มีศึกษาอนุปริญาขึ้นไป เห็นด้วยปานกลาง

ส่วนข้อ ๑, ๒, ๖ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองทั้งสามกลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า บุคคลทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน ถ้าพิจารณาถึงความคิดเห็นแล้ว จะเห็นว่าบุคคลทั้ง ๓ กลุ่มส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันในด้าน
ความมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ข้อที่	ผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓		ผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		ผู้ปกครอง ชั้นปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๘	๓.๗๗	๑.๑๖	๓.๗๕	๑.๑๐	๒.๙๕	๑.๒๗	๕๕.๘๖*
๑๐	๔.๓๔	๐.๘๘	๔.๔๕	๐.๘๐	๔.๔๑	๐.๘๗	๖.๔๖
๑๑	๓.๖๙	๑.๒๖	๓.๖๔	๑.๓๐	๓.๗๙	๑.๑๐	๑๕.๑๕
๑๒	๓.๙๓	๑.๑๘	๔.๐๕	๑.๐๗	๓.๕๐	๑.๓๑	๑๘.๓๑*
๑๓	๓.๙๘	๑.๑๔	๓.๘๕	๑.๒๗	๓.๗๒	๑.๒๔	๑๓.๙๔
๑๔	๔.๐๑	๑.๑๗	๔.๐๕	๑.๑๗	๓.๓๘	๑.๒๒	๔๗.๕๓*

$$*p > .05 \quad \chi^2_{[2]} .05 = 5.99$$

จากตารางที่ ๖ ในข้อ ๘, ๑๒, ๑๔ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มี
การศึกษา ป.๑-ป.๓, ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญญาขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ .๐๕ แสดงว่าบุคคลทั้ง ๓ กลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่งหมายของการเรียน
การสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อ ๘. การจัดการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษามีความมุ่งหมายเพื่อสร้าง
ความพอใจให้แก่ผู้ปกครองซึ่งเห็นความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถม
ศึกษา ซึ่งถ้าพิจารณาถึงระดับความคิดเห็นแล้ว ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับ ป.๑-ป.๓
และ ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ เห็นด้วยมาก แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับอนุปริญญาขึ้นไป เห็นด้วย
ระดับปานกลาง

ข้อ ๑๒ ความมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา
ควรมุ่งให้ได้ผลถึงขั้นที่จะใช้ภาษาได้คือ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามความสามารถ
และโอกาส ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับ ป. ๑ - ป. ๗ และ ม.ศ. ๑ - ๒ เห็นด้วยมาก
แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับอนุปริญาขึ้นไป เห็นด้วยระดับปานกลาง

ข้อ ๑๔ การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา นอกจากเรียนพูดและฟังแล้ว
นักเรียนต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ของภาษาอีกด้วย ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับ ป. ๑ - ป. ๗
ม.ศ. ๑ - ๒ เห็นด้วยมาก แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับอนุปริญาขึ้นไป เห็นด้วยระดับ
ปานกลาง

ส่วนในข้อ ๑๐, ๑๑, ๑๓ ปรากฏว่าความคิดเห็นของผู้ปกครองทั้งสามกลุ่ม แตกต่าง
กันอย่างไม่มีนัย สำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าบุคคลทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่ง
หมายของการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน คือ เห็นด้วยในระดับมาก

ตารางที่ ๗ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันในด้านผู้เรียน

ข้อ	ผู้ปกครอง ป. ๑-ป. ๓		ผู้ปกครอง ม.ศ. ๑-ม.ศ. ๖		ผู้ปกครอง อนุปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๑๕	๓.๖๗	๑.๒๘	๓.๕๖	๑.๒๗	๓.๑๖	๑.๓๐	๒๒.๐๓ *
๑๖	๓.๘๕	๑.๓๑	๔.๐๑	๑.๑๗	๓.๑๓	๑.๔๕	๕๑.๔๘ *
๑๗	๓.๐๘	๑.๓๖	๒.๘๐	๑.๓๑	๓.๐๒	๑.๓๘	๖.๐๓
๑๘	๒.๕๒	๑.๔๐	๑.๑๔	๑.๒๐	๒.๔๘	๑.๒๔	๒๒.๓๘ *
๑๙	๓.๕๖	๑.๒๒	๓.๕๔	๑.๒๒	๓.๔๘	๑.๒๗	๘.๑๑
๒๐	๓.๓๑	๑.๒๒	๓.๒๘	๑.๑๒	๒.๘๕	๑.๑๕	๒๑.๘๗ *

$$*P > .05$$

$$\chi^2_{.05} = 95.59$$

[๘]

จากตารางที่ ๗ ในข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๘ และ ๒๐ ปรากฏว่า

ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๓, ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ และอนุปริญญาขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อ ๑๕ ผู้เรียนทุกระดับอายุสามารถเริ่มเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดีเท่า ๆ กัน ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๓ เห็นด้วยมาก แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ และอนุปริญญาขึ้นไป เห็นด้วยระดับปานกลาง

ข้อ ๑๖ การเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตอนต้น จะได้ผลดีกว่า เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย หรือระดับมัธยมศึกษา ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๓ และ ม.ศ. ๑-ม.ศ. ๖ เห็นด้วยระดับมาก แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา อนุปริญญาขึ้นไปเห็นด้วยระดับปานกลาง

ข้อ ๑๘ การเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา จะได้ผลดีกว่าเริ่มในระดับประถมศึกษา ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป. ๑ - ป. ๗ และอนุปรดิญาขึ้นไป เห็นด้วยระดับน้อย แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ. ๑ - ม.ศ. ๖ เห็นด้วยระดับน้อยอย่างยิ่ง

ข้อ ๒๐ นักเรียนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ มีความสนใจและชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนในข้อ ๑๗ และ ๑๘ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้เรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน ถ้าพิจารณาถึงระดับความคิดเห็นแล้ว จะเห็นว่าบุคคลทั้ง ๓ กลุ่ม เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ ๘ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันในด้านผู้สอน

ข้อที่	ผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓		ผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		ผู้ปกครอง อนุปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๒๑	๓.๗๘	๑.๑๘	๓.๘๕	๑.๑๖	๓.๕๕	๑.๑๓	๕.๓๘
๒๒	๔.๕๔	๐.๐๗	๔.๕๖	๐.๖๕	๔.๕๖	๐.๖๑	๖.๓๘
๒๓	๓.๕๕	๑.๒๔	๔.๑๐	๑.๑๒	๔.๐๑	๑.๑๑	๘.๐๗
๒๔	๔.๒๑	๐.๕๕	๔.๓๓	๐.๘๔	๔.๒๔	๐.๕๒	๑๐.๘๕
๒๕	๓.๘๕	๑.๒๒	๔.๐๖	๐.๕๖	๓.๘๗	๑.๑๕	๑๑.๒๔
๒๖	๔.๕๖	๐.๘๓	๔.๕๐	๐.๗๕	๔.๕๖	๐.๖๕	๑๐.๓๕
๒๗	๔.๖๘	๐.๖๓	๔.๖๘	๐.๕๕	๔.๕๑	๐.๘๕	๑๐.๕๕
๒๘	๒.๘๕	๑.๓๕	๒.๘๑	๑.๓๘	๒.๕๗	๑.๒๖	๕.๒๔
๒๙	๔.๕๕	๐.๘๖	๔.๕๕	๐.๗๓	๔.๕๕	๐.๗๘	๗.๕๐

*P > .๐๕

χ^2 .๐๕ = ๑๕.๕๑
[๘]

จากตารางที่ ๘ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓, ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญญาขึ้นไปแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า บุคคลทั้ง ๓ กลุ่มมีความคิดเห็นด้านผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่ต่างกัน ส่วนระดับความคิดเห็นนั้น ผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่มส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันในด้านวิธีสอน

ข้อที่	ผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓		ผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		ผู้ปกครอง อนุปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๓๐	๓.๘๘	๑.๑๑	๔.๒๐	๐.๘๘	๔.๒๖	๐.๘๓	๑๓.๕๐
๓๑	๓.๕๐	๑.๓๘	๓.๖๒	๑.๑๓	๔.๐๒	๑.๐๑	๒๘.๐๘*
๓๒	๔.๑๔	๑.๐๒	๔.๒๐	๐.๘๖	๔.๔๘	๐.๗๕	๑๕.๐๒
๓๓	๔.๒๘	๐.๘๑	๔.๑๘	๐.๘๑	๔.๑๘	๐.๘๘	๘.๕๘
๓๔	๔.๔๕	๐.๗๗	๔.๕๘	๐.๖๕	๔.๕๘	๐.๖๐	๑๑.๘๕
๓๕	๔.๔๐	๐.๘๘	๔.๔๗	๐.๗๘	๔.๓๗	๐.๗๓	๑๓.๕๐
๓๖	๔.๓๓	๐.๘๖	๔.๕๒	๐.๘๑	๔.๒๕	๐.๘๘	๑๕.๑๑
๓๗	๔.๓๕	๐.๘๑	๔.๕๐	๐.๘๘	๔.๐๒	๑.๐๘	๒๐.๔๕*
๓๘	๔.๒๗	๐.๘๒	๔.๑๕	๐.๘๖	๓.๘๒	๐.๘๗	๒๔.๒๗*

$$* P > .05$$

$$\chi^2_{.05} = 9.488$$

[๘]

จากตารางที่ ๕ ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓, ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญญาขึ้นไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าผู้ปกครอง ทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาแตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้

ข้อ ๓๑ การสอนภาษาทำให้เกิดผลดีนั้นควรมีนักเรียนห้องหนึ่งไม่เกิน ๒๐ คน ผู้ปกครอง
ที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๓ เห็นด้วยปานกลาง แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และ
อนุปริญญาขึ้นไปเห็นด้วยมาก

ข้อ ๓๓ การสอนอ่านครูควรให้นักเรียนรู้จักเสียงของพยัญชนะแต่ละตัว แล้วจึงผสมเสียง
อ่านเป็นคำ ดีกว่าให้อ่านโดยจำเป็นคำ ๆ ไป ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ข้อ ๓๔ ครูควรให้ความสนใจและฝึกฝนการคัดลายมือภาษาอังกฤษของนักเรียน
อย่างสม่ำเสมอ ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ส่วนข้ออื่น ๆ นั้น ปรากฏว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่มแตกต่างกันอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีสอนภาษา
อังกฤษในระดับประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับความคิดเห็นนั้น ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่ม
เห็นด้วยมาก

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน
ในค่านิยมของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน

ข้อที่	ผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓		ผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖		ผู้ปกครอง อนุปริญญาขึ้นไป		χ^2
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๓๘	๓.๕๔	๑.๓๑	๓.๕๖	๑.๒๐	๓.๕๑	๑.๐๒	๑๘.๖๖*
๔๐	๔.๑๕	๐.๕๕	๔.๑๕	๐.๕๓	๓.๘๘	๑.๐๘	๑๗.๐๓
๔๑	๓.๕๔	๑.๐๓	๔.๑๑	๐.๕๘	๓.๘๓	๑.๐๖	๑๐.๒๕
๔๒	๓.๖๕	๑.๐๖	๓.๘๕	๐.๕๒	๓.๓๓	๐.๕๔	๗.๐๐
๔๓	๔.๑๘	๐.๕๔	๔.๒๔	๐.๕๕	๔.๓๑	๐.๘๓	๕.๑๓
๔๔	๓.๓๘	๑.๒๑	๓.๕๓	๑.๐๕	๓.๖๔	๐.๕๘	๑๓.๘๐
๔๕	๓.๘๓	๑.๐๕	๓.๕๓	๑.๐๓	๔.๑๐	๐.๘๕	๑๕.๑๕*
๔๖	๓.๕๐	๑.๑๔	๓.๔๘	๑.๐๓	๓.๑๕	๐.๕๖	๒๓.๑๕*
๔๗	๓.๖๑	๑.๑๓	๓.๖๓	๑.๑๔	๓.๓๑	๑.๑๐	๒๑.๔๕*
๔๘	๓.๖๕	๑.๒๐	๓.๘๘	๐.๕๕	๓.๗๘	๐.๕๑	๒๑.๕๓*
๔๙	๓.๕๕	๑.๒๑	๒.๒๓	๑.๒๓	๑.๕๓	๐.๕๕	๓๕.๗๐*
๕๐	๓.๓๔	๑.๓๑	๓.๐๖	๑.๒๔	๒.๗๓	๑.๒๓	๑๘.๕๕*

* $P > .05$

$$\chi^2_{[2]} .05 = 5.99$$

จากตารางที่ ๑๐ ในข้อ ๓๙, ๔๕, ๔๖, ๔๗, ๔๘, ๔๙ และ ๕๐ ปรากฏว่า
 ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๗, ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญญาขึ้นไปแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าผู้ปกครองทั้ง ๓ กลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง
 แตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้

ข้อ ๓๙ สภาพแวดล้อมในครอบครัว มีอิทธิพลสำคัญต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษของ
 นักเรียนประถมศึกษา

ข้อ ๔๕ ผู้ปกครองควรส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยจัดหาหนังสือ
 อ่านประกอบเพิ่มเติมหรือของเล่นเกี่ยวกับภาษา ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ข้อ ๔๖ ผู้ปกครองจำเป็นต้องให้นักเรียนเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษผู้ปกครองทั้งสาม
 กลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อ ๔๗ ผู้ปกครองต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอย่างคุ้มค่า เมื่อนักเรียนเริ่มเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๗ และ ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ เห็นด้วยระดับมาก
 แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาอนุปริญญาขึ้นไปเห็นด้วยระดับปานกลาง

ข้อ ๔๘ ผู้ปกครองควรสนใจศึกษาภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยเหลือให้คำอธิบายแก่นักเรียน
 ได้อย่างถูกต้อง ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ข้อ ๔๙ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นความรับผิดชอบของครูผู้สอน ผู้ปกครองไม่จำเป็นต้อง
 เกี่ยวข้อง ผู้ปกครองที่มีการศึกษา ป.๑-ป.๗ เห็นด้วยระดับปานกลาง แต่ผู้ปกครองที่มี
 การศึกษา ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และอนุปริญญาขึ้นไปเห็นด้วยระดับน้อย

ข้อ ๕๐ การกำหนดเป้าหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษควรมุ่งถึงความคิดเห็นของ
 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ด้วย ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนข้ออื่น ๆ นั้น ปรากฏว่าความคิดเห็นของผู้ปกครองทั้งสามกลุ่ม แตกต่างกันอย่าง
 ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง
 ต่อการเรียนการสอนของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับความคิดเห็นนั้น ผู้ปกครองทั้งสามกลุ่ม
 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ส่วนที่ ๓ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ปกครอง

จากแบบสอบถามซึ่งมีคำถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ปกครองได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยได้รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะโดยแบ่งกล่าวตามกลุ่มผู้ปกครองต่างระดับการศึกษา ออกเป็นสามกลุ่ม คือกลุ่มผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓, กลุ่มผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖ และกลุ่มผู้ปกครองอนุปริญญาขึ้นไป ดังนี้

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกลุ่มผู้ปกครอง ป.๑-ป.๓

๑. การจัดการเรียนการสอน

๑. ควรมีมาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษเป็นแบบเดียวกันทั้งประเทศ
๒. ควรเพิ่มชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น
๓. ควรมุ่งเน้นเนื้อหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่าการใช้ภาษา เพราะเด็กเล็กยังไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ ในระดับสูงขึ้นไปจึงควรฝึกฝนการใช้ภาษา
๔. สำหรับปัญหาที่ว่า ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับใดนั้น ผู้ปกครองได้ให้เหตุผลสนับสนุนความคิดของตนดังนี้
 - ๔.๑ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมต้น เพราะ
 - ๔.๑.๑ เป็นการปูพื้นฐานภาษาอังกฤษตั้งแต่ยังเล็ก และเพื่อให้คุณเคยกับภาษาอังกฤษ
 - ๔.๑.๒ เป็นการทำให้เด็กสนใจภาษาที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน และยังทำให้เด็กภูมิใจที่รู้ภาษาอื่นได้นอกจากภาษาประจำชาติ

๔.๑.๓ เด็กในระดับนี้กำลังมีความจำคิ

๔.๒ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมปลาย เพราะ

ในระดับประถมต้นนั้น เด็กต้องเริ่มเรียนวิชาต่าง ๆ พร้อม ๆ กัน ถ้าต้องเริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีก จะทำให้เด็กสับสนและเป็นภาระที่หนักเกินไป

๒. ครู

๑. ครูควรเข้าใจจิตใจของเด็กวัยนี้ และมีความสามารถเข้าใจเด็กได้
๒. ผู้ปกครองบางคนเห็นว่าครูควรดูแลบังคับนักเรียนในเรื่องการเรียน แต่ไม่ควรดูมากเกินไป หรือลงโทษรุนแรงเกินไป โดยเฉพาะเมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษผิด

๓. การสอน

๑. การสอนเสียงควรสอนโดยเทียบให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงระหว่างเสียงพยัญชนะภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ
๒. การสอนพูด ควรให้เด็กออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา และควรจัดกิจกรรมให้เด็กสนทนากันเป็นภาษาอังกฤษ
๓. การสอนศัพท์ ให้นักเรียนท่องศัพท์พร้อมด้วยคำแปล
๔. การเขียน ควรฝึกให้เด็กเขียนเจตหมายส่วนตัวหรือเรียงความภาษาอังกฤษสั้น ๆ ได้
๕. ควรจัดกิจกรรมหรือเกม ทางภาษา ให้นักเรียนได้แสดงออกหน้าชั้น
๖. การสอนโดยทั่วไป ไม่ควรสอนรวมรัด เร่งรีบเกินไป และควรมีการทบทวนบทเรียนเก่าก่อนขึ้นบทเรียนใหม่
๗. อุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ามีเครื่องบันทึกเสียงประกอบการสอน ก็จะเป็นการดียิ่ง
๘. ระหว่างการสอน ควรมีการทดสอบเก็บคะแนนเป็นประจำ

๔. นักเรียนและผู้ปกครอง

สาเหตุที่ผู้ปกครองต้องให้เด็กเรียนพิเศษเพราะ การเรียนการสอนที่โรงเรียนยังไม่ดีพอ

สาเหตุที่นักเรียนไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษ เพราะครูไม่ค่อยให้ท่วงศัพท์ เด็กจึงไม่แม่นศัพท์ทำให้อ่านไม่เข้าใจ ครูดูเกินไปและบางครั้งไม่สามารถอธิบายให้เด็กเข้าใจได้

๕.1 อื่น ๆ

๑. ภาษาอังกฤษสำคัญรองจากภาษาไทย และสำคัญยิ่งสำหรับผู้ที่จะเรียนต่อระดับสูง
๒. โรงเรียนควรติดต่อกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ ควรจัดสอนภาษาอังกฤษตอนเลิกเทอมหรือในวันหยุด

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกลุ่มผู้ปกครอง ม.ศ.๑-ม.ศ.๖

๑. การจัดการเรียนการสอน

๑. จุดมุ่งหมายของการสอนในระดับประถม ควรเป็นดังนี้
 - ๑.๑ ให้เด็ก อ่าน เขียน พยัญชนะ สระภาษาอังกฤษได้
 - ๑.๒ ให้สามารถประสมคำและชอกเสียงได้ถูกต้อง
 - ๑.๓ ให้สามารถแต่งประโยคง่าย ๆ ได้

การเรียนการสอนระดับนี้เป็นความรู้เบื้องต้นเท่านั้น แต่ทำให้เริ่มเรียนในระดับสูง
 ความมัธยมนักควรมีจุดมุ่งหมายให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพแขนงที่ผู้เรียน
 ต้องการ

๒. การเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นใดนั้น ควรกำหนดให้เหมือนกัน ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ รวมถึงการกำหนดแบบเรียนด้วย
๓. ปัญหาเรื่องควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นใดนั้น ผู้ปกครองได้ให้เหตุผล ดังนี้

- ๓.๑ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประถมต้น เพราะ
- ๓.๑.๑ เป็นการปูพื้นฐาน และเป็นการสะสมความรู้ตั้งแต่เด็ก ถ้าให้เรียนในชั้นมัธยมก็จะเป็นการ เริ่มของใหม่ทันที ทำให้ต้องเรียนวิชาต่าง ๆ มากเกินไป
- ๓.๑.๒ เด็กในวัยนี้กำลังมีความจำดี และลึนอ่อน
- ๓.๒ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมปลาย เพราะ
- ๓.๒.๑ เด็กในระดับประถมต้น ควรให้เข้าใจภาษาประจำชาติ ให้ดีเสียก่อน
- ๓.๒.๒ เด็กประถมปลายมีความสูงกว่เด็กประถมต้น
- ๓.๒.๓ เด็กในระดับประถมต้นต้องเริ่มเรียนวิชาต่าง ๆ มาก อยู่แล้ว ถ้าเด็กต้องเรียนภาษาอังกฤษด้วยก็จะ สับสนและเป็นภาระที่หนักเกินไป
- ๓.๓ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับมัธยม เพราะ
- ๓.๓.๑ ในระดับประถมควรให้เรียนภาษาประจำชาติให้ดีเสียก่อน
- ๓.๓.๒ ในระดับประถมเด็กไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน
- ๓.๔ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับสูงกว่ามัธยม เพราะ เด็ก ส่วนใหญ่โดยเฉพาะในชนบทไม่ได้เรียนต่อจึงไม่มีโอกาสได้ใช้ ภาษาอังกฤษ สำหรับผู้มุ่งเรียนต่อสาขาอาชีพใด หรือมุ่ง ทำงานทางค้านใด ก็ให้เรียนภาษาอังกฤษที่จะใช้ประโยชน์ ในสาขาอาชีพนั้น

๔. เรื่องเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ควรให้เรียนทุกวัน โดยเรียนสัปดาห์ละ ๖ ชม. กำหนดให้เรียนสนทนา ๔ ชม. และเรียนหลักไวยากรณ์อีก ๒ ชม.

๒. ครู

๑. ครูที่ควรใช้ควรที่เป็นเจ้าของภาษา เพราะเด็กจะได้คุ้นเคยกับสำเนียง ที่ถูกต้องทำให้พูดและฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ผู้ปกครองบางคนไม่เห็นด้วย เพราะ ครูชาวต่างชาติจะไม่สามารถอธิบายให้เด็กเข้าใจได้ดีเท่าครูไทย

๒. นอกจากครูจะมีความรู้ดีแล้ว ควรมีลักษณะดังนี้

๒.๑ อ่อนโยนแต่เด็ดขาด และเป็นคนร่าเริง

๒.๒ มีความรับผิดชอบในวิชาที่ตนสอน

๒.๓ มีความเข้าใจนักเรียนและคำนึงถึงความแตกต่างของ นักเรียนแต่ละคน

๒.๔ มีความสามารถในการอธิบายให้เข้าใจง่าย

๒.๕ ควรมีการให้รางวัลและชมเชย

๒.๖ ควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุกสนาน ไม่ดุเด็กจนเกินไป

๓. ครูควรแนะนำให้นักเรียนเรียนพิเศษ

๔. ครูที่สอนนักเรียนในชั้นประถมมีความสำคัญมาก เพราะ เป็นผู้ปูพื้นฐานให้แก่เด็กทั้งทางด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ

๓. การสอน

๑. ด้านการฟัง ให้ฟังเสียงเจ้าของภาษาโดยตรง

๒. การสอนพูด ควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้มีโอกาสพูดกับเจ้าของภาษา ทั้งควรให้เด็กได้พูดภาษาอังกฤษในชั่วโมงภาษาอังกฤษ

๓. การสอนศัพท์เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเมื่อเด็กรู้ศัพท์จึงจะอ่านเนื้อเรื่องเข้าใจได้ ดังนั้นครูควรให้ทองคำศัพท์ง่าย ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ควรให้ทองคำศัพท์พร้อมคำแปลเป็นการบ้านทุกวัน นอกจากนั้นฝึกเด็กให้ใช้พจนานุกรมจะช่วยให้จำศัพท์แม่นยำขึ้น การสอนศัพท์นั้นเมื่อสอนเป็นคำ ๆ แล้ว ต้องสอนให้เขาประโยคใดควย ก่อนจะขึ้นบทเรียนบทใหม่ต้องแน่ใจว่า เด็กทองคำศัพท์ในบทเรียนที่แล้วให้ได้เสียก่อน กิจกรรมที่จะช่วยให้เด็กสนุกกับคำศัพท์ก็คือการเล่นเกม

๔. การสอนแต่ละชั่วโมงนั้น ควรเริ่มอย่างช้า ๆ เมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาแล้วจึงให้เด็กฝึกเร็วขึ้น ๆ ตามลำดับ

๕. ควรสอนให้เหมาะกับความสามารถของเด็ก โดยพิจารณานักเรียนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์

๖. ควรอธิบายช้า ๆ จนนักเรียนเข้าใจ เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจก็เปิดโอกาสให้ซักถาม ก่อนจะขึ้นบทต่อไป

๗. ควรใช้วิธีสอนแบบแปล โดยเฉพาะการสอนศัพท์

๘. ควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้แสดงออกมาก ๆ เช่น ให้ออกมาแสดงหน้าชั้นให้เล่นเกม หรือให้ร้องเพลงภาษาอังกฤษ

๙. อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญที่จะดึงดูดความสนใจของนักเรียน อุปกรณ์ควรเป็นของจริง ควรมีเครื่องบันทึกเสียง

๑๐. ควรให้การบ้านเด็กทุกวัน และหาวิธีให้เด็กส่งการบ้านให้ครบทุกคน การบ้านที่จะทำให้เด็กเพลิดเพลินได้แก่ การให้อ่านหนังสือที่มีเรื่องสนุก หรือการทูน ซึ่งอาจให้เด็กยืมจากห้องสมุด

๔. อื่น ๆ

๑. ภาษาอังกฤษสำคัญในการ เป็นภาษาติดต่อระหว่างชาติ ใช้ในการประกอบอาชีพ ในการเรียนระดับสูงโดยเฉพาะเพื่อการอ่านตำรา เมื่อเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้ว บางคนเห็นว่า ภาษาอังกฤษสำคัญรองจากภาษาไทยและ เลขแต่บางคนเห็นว่าสำคัญเท่า ๆ กับเลข

๒. โรงเรียนควรมีห้องปฏิบัติการทางภาษาและโทรทัศน์
๓. สาเหตุที่ผู้ปกครองช่วยเหลือเด็กไม่ได้เพิ่มเติมอาจเป็นเพราะไม่ค่อยมีเวลาว่างหรือไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษ
๔. ปัญหาการเรียนที่ผู้ปกครองพบคือ นักเรียนรู้สึกท้อแท้เข้าประโยคไม่ได้ แบบฝึกหัดที่ให้นักเรียนทำนั้นไม่ได้ฝึกฝนทักษะการเขียนเท่าที่ควร
๕. ปัญหาที่ผู้ปกครองเสนอให้ศึกษาคือ เหตุใดนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เช่น โรงเรียนเทศบาล จึงเรียนเก่งสู้นักเรียนโรงเรียนราษฎร์ไม่ได้

ความคิดเห็นและขอเสนอแนะของกลุ่มผู้ปกครองอนุปรัชญาขึ้นไป

๑. การจัดการเรียนการสอน

๑. หลักสูตร เป็นหัวใจของการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงต้องแก้ไขหลักสูตรก่อน จึงจะแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนได้
๒. ควรกำหนดให้ทุกโรงเรียนมีมาตรฐานการเรียนการสอนเหมือนกัน ทั้งทางด้านกำหนดการเริ่มเรียน วิธีสอน การออกเสียงของครู แบบเรียน คู่มือการสอน แผนอุปกรณ์การสอนก็ควรตั้งเกณฑ์ไว้ว่า โรงเรียนต่าง ๆ ควรมีอุปกรณ์อะไรบ้าง เช่น มีเครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น
๓. การสอนภาษาอังกฤษควรมุ่งให้นำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่แค่เพียงเพื่อสอบแข่งขันเท่านั้น ให้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและเรียนต่อในระดับสูง ยิ่งกว่านั้นนักเรียนควรมีการใช้ภาษาอังกฤษได้คล่อง หรือเกือบเท่าภาษาของตนเอง
๔. ให้ฝึกอ่านภาษาอังกฤษครั้งละ ๑ ชั่วโมง และให้เรียนไวยากรณ์ครั้งละ ๒๐-๓๐ นาที วันเว้นวันในหนึ่งสัปดาห์

๕. การวัดผล ควรวัดเป็นระยะ ๆ ไม่ใช่วัดแต่เฉพาะเวลา
สอบอย่างเดียว และควรวัดให้ครบทุกทักษะ ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน

๖. สำหรับปัญหาที่ว่า ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นใด ผู้ปกครอง
ได้ให้ความคิดเห็น ดังนี้

- ๖.๑ ควรสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมต้น เพราะ
- ๖.๑.๑ เป็นการวางรากฐานความรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก
- ๖.๑.๒ สมองของเด็กกำลังรับได้ไว
- ๖.๑.๓ ลื่นของเด็กจะไต่ขึ้นกับการออกเสียง
- ๖.๒ ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมปลาย เพราะ
- ๖.๒.๑ เด็กประถมต้นต้องเรียนวิชาต่าง ๆ มากมายอยู่แล้ว
ถ้ามีภาษาอังกฤษอีกก็จะมากเกินไป
- ๖.๒.๒ นักเรียนจะได้มีเวลาฝึกฝนภาษาประจำชาติจนใช้ได้
คล่องเสียก่อน
- ๖.๒.๓ เด็กในระดับประถมปลายมีความพร้อมที่จะรับการ
ฝึกฝนเต็มที่
- ๖.๓ ไม่ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับประถม เพราะ
- ๖.๓.๑ เป็นการสูญเปล่าทางการศึกษา เพราะ เด็กนำไป
ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ใ้คนน้อย
- ๖.๓.๒ ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในโอกาสของผู้เรียน
- ๖.๓.๓ ถ้าสอนในระดับเด็กเล็ก จะเป็นการปลูกฝังความ
เป็นทาสทางการศึกษาของต่างชาติ
- ๖.๓.๔ เด็กประถมยังไม่มีความพร้อม
- ๖.๓.๕ เด็กที่ไม่ต้องการเรียนต่อจะเกิดความเบื่อหน่าย และเด็ก
ส่วนมากก็ไม่ได้เรียนต่อ

- ๒.๓.๖ ควรให้เด็กสามารถพูดและเรียนภาษาประจำชาติให้คล่องเสียก่อนในระดับประถม
- ๒.๓.๗ ระดับประถมยังขาดครูที่มีความรู้และอุปกรณ์การสอน
- ๒.๓.๘ รัฐบาลไม่ส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับประถมอย่างแท้จริง

๒. ครู

๑. ครูประถมมีความสำคัญต่อทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กมาก ถ้าเด็กเริ่มด้วยทัศนคติที่ไม่ดีแล้ว เด็กอาจจะไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษตลอดไป

๒. คุณสมบัติของครู ควรจบวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีทัศนคติที่ดี และมีใจรักในวิชาที่สอน เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ มีความรู้ ความเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง จึงจะสามารถวางรากฐานความรู้ที่แก่แก่ได้ มีความสามารถในการจูงใจ ชย้นและเอาใจใส่ตรวจงานเด็ก วางตนให้นักเรียนศรัทธา

๓. การสอนของครู ครูควรสำรวจจุดพื้นฐานความรู้ของนักเรียนว่าต่างกันแค่ไหนแม้จะถือนักเรียนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ แต่ก็ต้องไม่ลืมส่วนน้อย ไม่ควรทำโทษเด็กมาก เด็กจะกลัวและเบื่อเรียน ครูควรมีโครงการสอน ควรทบทวนเนื้อหาวิชาให้นักเรียนอยู่เสมอ พยายามให้เด็กพูดและเขียนโดยไม่กลัวผิดและอาย สำหรับเรื่องการบ้านนั้นผู้ปกครองบางคนเห็นว่าควรให้การบ้านมาก แต่บางคนก็เห็นว่าควรให้การบ้านน้อย ๆ

๔. ทางด้านการจัดการเกี่ยวกับครู ควรจัดอบรมครูทางด้านทักษะการสอนก่อนสอนเป็นระยะเวลา ๓ เดือน อบรมครูประจำการ และให้ครูได้ฝึกฝนการพูดและออกเสียงกับเจ้าของภาษาเป็นครั้งคราว ควรมีการพิจารณาความดีความชอบและให้สิทธิพิเศษในการไปปฏิบัติงานต่างประเทศแก่ครูที่สอนภาษาอังกฤษ

๓. การสอน

๑. การฟัง ให้นักเรียนมีโอกาสได้ฟังเสียงจากเจ้าของภาษา
๒. การสอนพูด ในชั่วโมงเรียน ทุกคนต้องพูดภาษาอังกฤษ ให้ใช้ประโยคง่าย ๆ จัดกิจกรรมให้ ใ้สนทนากันในชั้น เช่น การทักทาย
๓. การสอนอ่าน ให้สอนเป็นลำดับขั้นตั้งแต่ระดับเสียง คำ จนถึงประโยค
๔. การเขียน ให้คัดแต่งประโยคจากคำศัพท์ในบทเรียน และไวยากรณ์ ที่เรียนให้แต่งประโยคจากง่ายไปถึงประโยคยาว ๆ
๕. การสอนศัพท์ ให้ท่องและเขียนตัวอักษรให้ได้เสียก่อน ต่อไปจึงสอนวิธีประสมคำวิธีสอนศัพท์ควรใช้วิธีแปล ให้เด็กท่องจำเป็นการบ้านหรือทำชั่วโมง การให้เด็กท่องจำศัพท์จะช่วยให้แปลได้ อ่านได้และฝึกความจำด้วย แต่ถาให้ท่องจำมากเกินไปจะทำให้เด็กเบื่อ

ในชั้นประถมต้นให้สอนศัพท์ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น เกี่ยวกับร่างกาย สิ่งของ เครื่องใช้ ในชั้นประถมปลายให้สามารถอ่านชื่อคนศัพท์ได้ ระดับมัธยมศึกษาให้เด็กสามารถนำศัพท์นั้นไปใช้ในการพูดและเขียน นอกจากนั้นควรฝึกการใช้พจนานุกรมด้วย

๖. การสอนไวยากรณ์ ผู้ปกครองบางคนเห็นว่าไม่ควรสอนไวยากรณ์ในระดับประถมต้น แต่บางคนเห็นว่าควรสอนไวยากรณ์ในระดับนี้ เพื่อเป็นการปูพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อไป แต่ไม่ควร เน้นมากเท่ากับการสอนให้สนทนาได้

๗. ขั้นตอนการสอนควรเริ่มด้วย ฟังให้เข้าใจเสียก่อน จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ต่อไปจึงสอนพูดเขียนและอ่าน

๘. วิธีการสอนแนวภาษาศาสตร์ ทำให้เด็กไม่เก่งไวยากรณ์เท่าการสอนแบบแปล แต่ผู้ปกครองบางคนก็ไม่เห็นด้วย

๕. ควรพยายามจัดกิจกรรมให้เด็กได้แสดงออก เช่น เล่นเกม
ร้องเพลง สันทนาการ ฯลฯ เป็นต้น

๔. กิจกรรมเสริมการเรียน

๑. โรงเรียนควรส่งเสริมกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษ เช่น จัดให้
มีชุมนุมภาษาอังกฤษ

๒. ให้มีวันภาษาอังกฤษสัปดาห์ละครั้ง ในวันนี้นักเรียนต้องพูดภาษา
อังกฤษเท่านั้น ตลอดวัน

๓. เชิญวิทยากรที่มีความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษมาสอนเป็น
ครั้งคราว เพื่อเด็กจะได้เปลี่ยนบรรยากาศ และครูได้ความคิดใหม่ ๆ มาปรับปรุงการสอน

๔. ครู นักเรียน และผู้ปกครอง ร่วมกันจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ
ทางด้านวัฒนธรรมและประเพณี

๕. จัดให้มีการพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ หรือจัด
ทัศนศึกษาต่างประเทศทั่วโลก ๆ

๖. ควรจัดให้นักเรียนเรียนพิเศษภาษาอังกฤษในวันหยุด เพราะ
จะทำให้เด็กตั้งใจเรียนมากขึ้น และผู้ปกครองพอใจ

๗. ควรจัดให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษอ่อน เรียนซ่อมเสริม

๘. จัดให้นักเรียนได้ชมภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง

๕. โรงเรียน

๑. ควรมีห้องปฏิบัติการทางภาษาให้นักเรียนได้เข้าฝึก อย่างน้อย
๑ ครั้งต่อสัปดาห์

๒. ให้ทุนแก่นักเรียนที่เรียนดีทางด้านภาษาอังกฤษ แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์

๓. ห้องสมุดโรงเรียนมีพจนานุกรมและของเล่นทางภาษา หนังสือภาษา
อังกฤษที่เข้าใจง่าย ๆ และมีรูปภาพประกอบ

๔. จัดให้ครูและผู้ปกครองพบปะกันในเรื่องการเรียนของเด็ก
๕. โรงเรียนไม่ควรให้นักเรียนเป็นเครื่องทดลองวิธีสอนใหม่

๖. อื่น ๆ

๑. ควรมีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กโดยเฉพาะ หรือสำหรับบุคคลที่เริ่มเรียนจนถึงระดับสูง เพื่อสนองความต้องการของบุคคลแต่ละอาชีพ
๒. การสอบแข่งขันเรียนต่อ เช่น ม.๑ ไม่ควรให้สอบภาษาอังกฤษ เพราะมาตรฐานการสอนในชนบทกับในกรุงไม่เท่ากัน
๓. รัฐควรให้ทุนอุดหนุนในการจัดซื้ออุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษแก่โรงเรียนในชนบท
๔. รัฐควรจัดแบบเรียนภาษาอังกฤษใหม่จำนวนเพียงพอทั้งในเมืองและ

ชนบท

ให้มากขึ้น

๕. ควรส่งเสริมให้มีการแปลตำราภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย